

Arrest

nr. 54 925 van 26 januari 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 16 november 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. NEERINCKX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaarde op 3 augustus 2009 te zijn toegekomen op Belgisch grondgebied en diende op 28 september 2009 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 1 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 1 april 2010 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

“ A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Pozharan (gemeente Viti) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit. U verklaart problemen te hebben gehad met de vader van uw vriendin, N.(...). Deze heeft, nadat hij te weten kwam dat jullie een relatie hadden, u telefonisch en op straat bedreigd omdat hij wilde dat u met zijn dochter zou trouwen. Hij heeft er ook eens telefonisch mee gedreigd dat hij u zou slaan en u kon vermoorden. U hebt tegen deze bedreigingen geen klacht ingediend bij de Kosovaarse politie of bij KFOR. U mocht voorts van uw vader niet met uw vriendin N.(...) trouwen omdat uw vader ruzie had met haar familie, meer bepaald met haar oom, die dorpschef was in uw dorp Pozharan. Haar oom had immers de veemarkt verplaatst naar een locatie dicht bij jullie woning, waardoor jullie problemen ondervonden. Omdat uw vader niet wilde dat de situatie tussen uw familie en die van Nora zou escaleren, raadde hij u aan het land te verlaten. U hebt Kosovo verlaten op 1 augustus 2009 en u bent aangekomen in België op 3 augustus 2009. U hebt asiel aangevraagd op 29 september 2009. De vader van uw vriendin heeft na uw vertrek contact gehad met uw neef van u om te vragen waar u was. U bent in het bezit van uw Kosovaarse identiteitskaart, d.d. 16 maart 2003 en een UNMIK-reistitel, d.d. 6 mei 2008.

B. Motivering

Ik stel vast dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde Kosovo verlaten te hebben omdat u problemen had met de vader van uw vriendin, die wilde dat u met zijn dochter zou huwen (gehoor CGVS pp. 6-7). U zou in dit kader verschillende keren telefonisch bedreigd zijn geweest door de vader van uw vriendin (gehoor CGVS pp. 6-7). Hij zou u ook eens op straat hebben bedreigd. De door u aangehaalde feiten zijn echter problemen van louter interpersoonlijke, interfamiliale en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard, die als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer naar Kosovo een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U hebt immers nagelaten klacht in te dienen bij de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Uw verklaring voor uw nalaten, met name dat de politie niets doet omdat de oom van uw vriendin dorpschef is, is onvoldoende. U stelde immers zelf geen aanwijzingen te hebben dat de politie u niet zou helpen (gehoor CGVS p. 6). U bent bovendien evenmin naar KFOR gegaan, omdat u daar niets wilde mee te maken hebben en omdat u dacht dat die zich niet met dergelijke zaken bezighield (gehoor CGVS pp. 6-7). Deze verklaring kan echter niet als afdoende worden beschouwd. Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal en toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat nadat de "Law on Police" en de "Law on the Police Inspectorate of Kosovo", die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de KP (Kosovo Police) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Tevens blijkt uit de informatie dat de KP haar taken inzake ordehandhaving goed uitvoert. Bovendien wordt de KP door de Eulex Police Component bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, wars van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Doordat u zich nooit tot de KP wendde voor hulp of bescherming, kon deze dienst dan ook niet adequaat optreden. Bovendien kan internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat u geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land alvorens zich op internationale bescherming te beroepen, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Bovendien hebt u na uw aankomst in België ruim acht weken gewacht om asiel aan te vragen (gehoor CGVS p. 5). De wettelijke termijn voor een asielaanvraag bedraagt echter 8 dagen. U verklaarde louter eerst bij uw tante in België te hebben verbleven alvorens asiel aan te vragen (gehoor CGVS p. 5). Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Een asielprocedure is net uitgewerkt om bescherming te bieden aan personen die vrezende voor vervolging om een reden voorzien in de Vluchtelingenconventie en/of vrezende voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt.

De door u neergelegde documenten doen tenslotte geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en uw UNMIK-reistitel bevestigen enkel uw identiteit en afkomst en die staan niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt in hoofdde de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Verzoeker acht het door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gevoerde onderzoek zeer summier. Verzoeker wijst erop dat het gehoor slechts één uur heeft geduurd, waarvan een groot deel van de tijd werd benut voor vragen in verband met personalia. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen enkele inspanning heeft gedaan om zijn concrete asielverhaal op zijn waarachtigheid te toetsen, terwijl er voldoende elementen voorhanden zijn die een grondigere controle mogelijk maken. Verzoeker dringt er dan ook op aan dat er onderzoeksmaatregelen worden bevolen aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker hem de subsidiaire beschermingsstatus te willen toekennen. Verzoeker benadrukt dat hij verwikkeld is in een bloedvete met de familie van zijn vriendin N. Verzoeker geeft te kennen dat KFOR zich niet bezighoudt met de bescherming van individuen in bloedvetes en andere interpersoonlijke geschillen. Verzoeker verduidelijkt aan de hand van de website van de FOD Buitenlandse Zaken wat de taak van KFOR juist is. Het feit dat verzoeker niet naar de lokale politie is gegaan, is te verklaren door het gegeven dat de oom van zijn vriendin het dorpshef is van Pozharan. Bovendien kan volgens verzoeker uit de door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bijgebrachte informatie niet worden afgeleid dat de Kosovo Police in staat zou zijn om afdoende bescherming te bieden tegen bloedwraak, doch is deze informatie louter algemeen en theoretisch en gaat deze niet in op de concrete problematiek van bloedwraak. Verzoeker meent dat uit het bestaan van een wettelijk kader geen afdoende bescherming kan worden afgeleid. Verzoeker is tot slot van mening dat de termijn van 8 weken om asiel aan te vragen dient te worden gerelativeerd. Verzoeker geeft te kennen dat hij niet op de hoogte was van de wettelijke termijn van 8 dagen, hij was bovendien minder gehaast om zich in Brussel aan te bieden aangezien hij reeds veilig in Brussel bij zijn tante was aangekomen.

2.2. Voor zover verzoeker met zijn kritiek op de wijze waarop het onderzoek werd gevoerd een schending van de zorgvuldigheidsplicht aanvoert, merkt de Raad op dat hij weliswaar betoogt dat er voldoende elementen voorhanden zijn die een grondigere controle mogelijk maken, maar helemaal niet specificeert welke elementen, die een ander licht zouden werpen op zijn asielrelaas, onderbelicht zouden zijn gebleven bij het onderzoek. Ondanks het summiere karakter van het interview kon de commissaris-generaal zich blijkbaar een voldoende duidelijk beeld vormen van de situatie van verzoeker. Verzoekers betoog volstaat bijgevolg niet om te besluiten dat er essentiële elementen zouden ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen komen tot een bevestiging of een hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen zoals bedoeld in artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Bijgevolg is verzoekers betoog niet van aard om de nietigverklaring van de bestreden beslissing te verantwoorden.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker verder een aantal passages uit de bestreden beslissing inhoudelijk betwist waardoor hij zich in wezen beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel zal voor het overige dan ook vanuit dat oogpunt worden beoordeeld.

2.4. De bestreden beslissing is in hoofdde gebaseerd op de vaststelling dat verzoekers problemen van interpersoonlijke en gemeenrechtelijke aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder de criteria van het International Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag). Hij maakt namelijk geenszins aannemelijk dat zijn vrees voor vervolging in nexu staat met één van de vijf criteria uit het Vluchtelingenverdrag, met name ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of behoren tot een bepaalde sociale groep. De bestreden beslissing is mede gesteund op de bevinding van de

commissaris-generaal dat verzoeker niet aangetoond heeft dat hij als gevolg van de door hem aangehaalde problemen geen of onvoldoende beroep kon doen op de hulp en/of bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

2.5. Verzoeker betwist geenszins de pertinente overweging uit de bestreden beslissing dat zijn vluchtmotieven vreemd zijn aan het Vluchtelingenverdrag, waardoor dit motief gehandhaafd blijft, wat volstaat om de weigering van de vluchtelingenstatus te schragen. Verzoeker beperkt zich in zijn middel trouwens uitdrukkelijk tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.6. Ook voor de subsidiaire bescherming dient verzoeker aan te tonen dat hij geen beroep kan doen op de lokaal aanwezige beschermingsmogelijkheden. Dit vloeit voort artikel 48/4 van de vreemdelingenwet krachtens hetwelk vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangaf nooit bescherming te hebben gezocht noch enige klacht te hebben ingediend bij de politie (stuk 3, gehoorverslag CGVS verzoeker 26/02/2010, p. 6, 7). Verzoeker toont bovendien met zijn betoog niet aan dat hij werkelijk in een bloedwraak verwickeld was en maakt ook in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat hij enige poging heeft ondernomen om bescherming te krijgen in zijn land van herkomst of hierbij problemen zou hebben ondervonden.

2.7. Uit de informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd blijkt, zoals overigens uitvoerig geciteerd in de bestreden beslissing, dat nadat de *“Law on Police”* en de *“Law on the Police Inspectorate of Kosovo”*, die ondermeer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, het functioneren van de ‘Kosovo Police’ (KP) beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk overeenstemt. Tevens blijkt uit deze informatie dat de politietaken in Kosovo uitgevoerd worden door twee korpsen, zijnde de Kosovo Police Service (KPS) bemand door lokale politiefunctionarissen en de multinationale EULEX-politie, bemand door buitenlandse politieagenten (stuk 11, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Kosovo, Directie Personenverkeer, Migratie- en Vreemdelingenzaken, Afdeling asiel- en migratiezaken, juni 2009, p. 26; report of the Council of Europe Commissioner for Human Rights’ Special Mission to Kosovo 23 – 27 March, Commissioner for Human Rights, 2 juli 2009, p. 15). Waar verzoeker als rechtvaardiging voor zijn verzuim om een beroep te doen op de politie opwerpt dat de oom van verzoekers vriendin het dorpshoofd was, toont hij niet aan dat hij hierdoor niet op een adequate bescherming van de politie zou kunnen rekenen. Anderzijds maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij zich voor bescherming niet tot KFOR zou kunnen wenden. Volgens de informatie die door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan het administratief dossier werd toegevoegd bestaat de taak van KFOR o.a. uit de handhaving van de openbare orde en veiligheid en het toezicht op de naleving van internationale verdragen. Verder richt KFOR zich op de bescherming van minderheden, illegaal wapenbezit en grenscontrole (stuk 11, Landeninformatie, Algemeen Ambtsbericht Kosovo, Directie Personenverkeer, Migratie- en Vreemdelingenzaken, Afdeling asiel- en migratiezaken, juni 2009, p. 25). De Raad wijst er dan ook op dat ook KFOR door verzoeker kon worden aangesproken. De omschrijving van de opdracht van KFOR in de informatie die verzoeker desbetreffend bijbrengt dient louter te worden begrepen in het licht van een vredesoperatie, en omvat aldus geen exhaustieve opsomming van de taken van KFOR. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij voor zijn gemeenrechtelijke problemen verstoken zou blijven van enige bescherming vanwege de lokaal aanwezige autoriteiten.

2.8. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

2.9. Ten overvloede merkt de Raad op dat van iemand die zijn land ontvlucht omdat hij nood heeft aan internationale bescherming redelijkerwijze kan verwacht worden dat hij in het gastland ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren aangaande de wijze waarop deze bescherming kan verkregen worden en zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De Raad stelt vast dat verzoekers asielaanvraag bijna twee maanden na binnenkomst werd ingediend, niet om redenen van overmacht maar op grond van een eigen keuze van verzoeker die eerst bij zijn tante langs moederszijde had verbleven (stuk 3, gehoorverslag CGVS 26/02/2010, p. 5). Het feit dat verzoeker zich daar veilig voelde, kan niet worden aanvaard als rechtvaardiging voor zijn laattijdigheid. De ernst van de door verzoeker geschetste vervolging wordt hierdoor ernstig gerelativeerd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in

de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN